

Un dialog epistolar incendiar între Grigore Brâncuși și Grigore Pupăză

*Ion Popescu-Brădiceni
Dan Pupăză*

Citim, recitim, cu firească emoție, dialogul epistolar dintre eroii Mișcării R.U.I.C., Grigore Brâncuși și Grigore Pupăză. Sunt patru scrisori de o valoare documentară incontestabilă; și sunt prețioase mărturii pentru rescrierea istoriei României de după 23 August 1944, zi fatală, în care patria ne-a căzut sub cizma sovietico-stalinistă, criminalo-genocidică.

Primul din cele patru texte este al lui Grigore Brâncuși și este datată 19 mai 1992 și se referă la realitatea politică a anului 1992. Denunța diversiuni de manipulare, manevre oculte, acțiuni de subminare a intereselor reale ale nației române, manevre de păcălire a populației. Demască alegerile măsluite din 1990, identice cu cele din 1946 etc.

Cel de-al doilea text este al lui Grigore Pupăză și deplânge moartea la Arcani a unui erou din R.U.I.C., învățătorul Alexandru Stoichițescu, român adevărat care a crezut cu întreaga-i ființă, una de sacrificiu, în rezistența anticomunistă de la Gorj (s.n., I.P.B. și D.P.). Îi contrapune flagelul corupției în epoca postdecembristă, una a voluminoaselor dosare nerezolvate, una a mai-marilor zilei care „fraieresc” mereu electoratul care suferă în continuare de lipsuri.

Cel de-al treilea text îi aparține iarăși lui Grigore Brâncuși. Acesta, la 23 noiembrie 1991, îi scrie tot din București, unde se stabilise definitiv, îi comunică lui Grigore Pupăză că urmează să se ocupe de publicarea unor articole despre R.U.I.C. din Gorj.

Luptătorul și oponentul practicilor comuniste se pronunță asupra noii faze critice, de confuzie și ambiguitate – anume creată (s.n., I.P.B., D.P.), dar e convins că în cele din urmă atmosfera va cunoaște limpezirile de rigoare. Deocamdată sesizează amar că „opoziția nu se prezintă unitar”. Fie vorba între noi, această „opoziție” orbită de „tendențe disociative” se regăsește și în prezent în aceeași situație.

Impetuos cum fusese și în calitatea de căpitan activ și doctrinar al Mișcării R.U.I.C., Grigore Brâncuși, folosind tușe sigure și arta portretului reductiv la esența morală, îi reproșează politicianului Nicolae Manolescu lipsa de o perspicacitate mai ridicată; iar lui Gabrielescu că nu-i mai înțelept și cu un limbaj mai evoluat; lui Petre Roman că îi respinge ideea de a se fi înscris în internaționalismul socialist care a fost – cităm din epistolă – „este albia în care se bălăcește Comunismul, fie bolșevic, chinez, cubanez, vietnamez etc.”.

De asemenea, nepărtinitor, aspru, judecător absolut, Grigore Brâncuși subliniază un mai vechi deziderat: de ce nu au fost aduși în fața unei justiții corecte – cităm – „marii vinovați de suferințele îndurate, de peste o jumătate de secol, la noi ca și în toate țările fost sub cărma U.R.S.S.”. Afirmăția lui că acest coșmar dănuie încă paralel e veridică. Iar așteptarea-i că „ceva, ceva va interveni să trezească pe toți din prea îndelungul coșmar” rămâne deocamdată, în aer, până și azi, la an 2017, din nefericire.

Un tânăr poet gorjean, Silviu Doinaș Popescu, a publicat, în decembrie 2016, după 27 de ani de la Revoluția din Decembrie 1989, o carte intitulată chiar „Provincia coșmarului” care-i desigur exact România actuală. Vocea sa insurgentă e însă singulară, deocamdată, în Gorjul contemporan. Curajul său e, vai, acoperit de fel de fel de lașități și nostalgii retrograde, criptocomuniste.

Cel de-al patrulea text îi revine din nou lui Grigore Pupăză. Aceasta e mai lungă și mai consistentă ideatic. Celebrul dascăl și „jurnalist de front” evocă, și dânsul, autoritar, o altă voce singuratică, de data aceasta venind din trecut: Corneliu Coposu, cel ce fusese la un pas de a fi linșat în Capitală. Acuză spulberarea oricărei nădejdi, îngrijorat, că C.D.R. și Emil

Constantinescu nu vor putea topi într-o unitate trainică tendințele și forțele centrifuge. Și previziunile sale s-au vădit întemeiate. Emil Constantinescu s-a declarat învins de „servicii”, iar prim-miniștrii se schimbau anual, încât guvernarea s-a vădit penibilă, dezastruoasă, haotică. Și viziunea funestă că Basarabia nu se va putea descătușa definitiv de sub „laba rusească” e probată astăzi de președinția lui Igor Dodon, un antiromân declarat.

În sfârșit cea de-a treia scrisoare a lui Pupăză către Brâncuși îl califică pe Câmpeanu drept „un machiavelic iremediabil”. Constat, acum, că înțelegerea i-a fost, în epocă, justă, că, dacă la 20 mai 1990, poporul a manifestat un crez al libertății, acum – oh, acest, persistent acum (s.n.) – e total dezamăgit. Camerele legiuitoare se dau în spectacol, transformând unele dezbateri în veritabil țațalâc. Iar bietul popor e sătul până peste cap de atâtea legi care, culmea, după scurt timp de la promulgare, sunt găsite imperfecte ș.a.m.d.

București, 19 Mai 1992

Mult stimat Domnule Grigore Pupăză,

Abia astăzi reușesc să mai stăm de vorbă pe această cale. Mai întâi „*Adevărat a înviat!*”.

Am fost confruntat cu unele probleme de sănătate privind pe nepoata mea, care a suportat o operație foarte grea și care acum este în convalescență cu obligația să meargă periodic la control; mai face febră și necesită destul de dese deplasări pentru pansări; de vreo 10 zile, soția mea, s-a constatat în urma unor analize, că are colesterolul mai mult decât dublu față de limita admisă, o accentuată anemie + inima. Am reușit să procur medicamentele de care are nevoie și de câteva zile a început tratamentul. Necazuri inerente, pe care trebuie să le suportăm fiind mereu încredințați că va fi bine.

Viața își urmează cursul în condițiuni destul de aspre, întărită în mare măsură nepriceperii și în mai mare măsură a celor actualii și foștii beneficiari sunt mari și se dorește continuarea stării existente.

Dar pe plan general, frământările se accentuează zi de zi. Din păcate, opoziția întâmpină greutăți nu numai din exterior; Câmpeanu din calcule, cred, neinspirate sau poate manevrat, de vechile elemente comuniste, a slăbit opoziția. El a primit anul trecut o scrisoare publicată în România Liberă la rubrica „*Funcționarii umbrelor ies la lumină*”. În acea scrisoare, fostul aghiotant pe lângă Generalul Florea – la PARIS – îl amenință pe Câmpeanu, că dacă nu execută niște dispoziții, destul de bine precizate – îl distruge.

Enumăr două din acele dispoziții: 1) să retragă proiectul depus în parlament, prin care Câmpeanu cerea să se ia măsuri împotriva unei categorii de foști comuniști și 2) să rupă „*cârdășia*” cu COPOSU.

Deși au trecut peste 6 luni de la depunerea proiectului, Câmpeanu nu a cerut luarea lui în discuție iar, recent, nu numai că a ieșit din Convenția Democratică dar a solicitat schimbarea semnului electoral, cu care convenția obținuse succese în marile orașe din țară. Și ... dacă Bucureștiul are astăzi _____ se datorește 100% Convenției Democratice. Față de cele de mai sus, sunt îndreptățit să cred că Radu Câmpeanu este victima unuia sau câtorva comuniști, cu care a avut strânse relații pe vremea când el era la PARIS. Acum vreo 3 seri, Emanoil VALERIU, care am impresia că se crede grozav de abil pentru menținerea nomenclaturii în fruntea treburilor din țară, cu concursul lui BRUCAN, s-a străduit să-l prezinte pe Câmpeanu ca politician de înaltă factură. Și aceasta îmi întărește convingerea că Radu Câmpeanu este factorul prin care comuniștii din sfera mai înaltă și-au făcut din el o unealtă de mare valoare.

La noi, Comunismul – poate mai mult ca în alte țări, a reușit să-și mențină în funcții, elementele cele mai devotate, desigur în schimbul unor mari avantaje.

Pe 12 Mai, România Liberă elimină din redacție pe Mărculescu și Roșca Stănescu pentru că ar fi fost informatori.

O manevră, o diversiune, ca atenția publică să fie îndreptată spre această categorie de oameni, ca ceilalți – marii vinovați de dezastrul moral și material în care ne aflăm, să-și poată continua nestingheriți acțiunea de subminare a intereselor reale ale nației. Populația țării poate fi păcălită în continuare prin tot felul de manevre dar sunt convins că țările civilizate sunt atente în cele ce se petrec la noi și în consecință nu ne

---

În Basarabia sunt zilnic victime iar comuniștii de la Moscova cer să se rupă relațiile cu România.

Iliescu și Guvernul român sunt și vor rămâne vinovați că nu au luat atitudine hotărâtă, în momentul când însăși Moscova anunța denunțarea pactului Molotov – Ribentrop, iar țările Baltice și-au redobândit independența.

Iliescu nu numai că nu a cerut reafilierea Basarabiei la România dar, prin rușinosul tratat, recunoștea consfințirea frontierelor stabilite prin pacea de la PARIS.

În prezent actuala conducere se străduiește să adopte niște legi restrictive pentru opoziție, ca să-și poată asigura continuitatea guvernării. Dacă acele legi vor fi votate, opoziția **nu** trebuie să participe la alegeri. Înainte de alegerile din 1990 personal am depus o scrisoare la conducerea P.N.Ț.c.d. în care insistam să nu mergă în alegeri, dacă nu se reușește o alianță cu toate partidele anticomuniste întrucât mergând separat șansele de reușită sunt 0.

Insistențele pe lângă partidul liberal au rămas fără rezultat – vina revine în întregime lui Câmpeanu.

S-ar putea ca vizita Regelui să fi trezit multe conștiințe și să fi creat tendințe favorabile monarhiei dar aceasta nu are nicio importanță în niște alegeri măsluite ca în 1990 ca și în 1946.

Speranța rămâne în destinul, care ne dă aspre lecții dar ne scoate din încurcătură – poate vom învăța _____.

Închei această modestă scrisoare dorindu-vă atât Domniei Voastre cât și Doamnei sănătate deplină și mulțumire.

Grigore Brâncuși

P.S. Am văzut scena cu demisia lui MARȚIAN – sala nu mai semăna a parlament, ci a dugheană cu clienți gălăgioși porniți să ia la bătaie patronul.

Mult stimat Domnule Brâncuși

Mult timp mi-au stat gândurile în cumpănă neștiind s-aleagă care să fi fost cauza de n-am mai primit un răspuns de la Dumneavoastră. Poate că tot poșta de pe aici să-mi fi rătăcit scrisoarea pe care de pe vară v-am trimis-o. Poate că alte încercări cu care viața ne întâmpină destul de neașteptat, mai ales la o vârstă când am trecut pragul deceniului opt, să fi stat împotriva alte mari și mult mai însemnate griji.....îndeosebi când un prieten a luat calea veșniciei.

Știi ce prietenie v-a legat de Dl. Sandu - adevărată „frăție de cruce”. A trecut „Styxul” în liniște, fără zbuțumul sfârșitului chinuitor care îi luase mai de mult orice posibilitate de legătură cu lumea. Am aflat la vreme de *sfârșitul* lui și, -local,- am avut grijă ca clopotele bisericii din Arcani să-i anunțe, în dangătul de jale plecarea. Deși mai mic decât dânsul, m-am bucurat mult de apreciere din parte-i, rămânând toată viața legat de un dascăl care se impunea prin demnitate și curaj care n-a știut să facă rabat nonvalorii. A fost și urât de cei care s-abăteau din drumul datoriei, dar ceata celor ce l-au înțeles, - mult mai numeroasă -, l-a plăns cu adevărat. Biata Liliana, s-a zbatut mult să-i *îndeplinească* toate ale mortului ce se cer după tradiție! Am înțeles-o, dar neputința de a o ajuta în asemenea împrejurări, datorită

depărtării, a făcut ca, doar, împărtășirea aceluiași dureri să încerc a i-o alina printr-o telegramă și o scrisoare.

Voia Domnului ne lasă doar posibilitatea încrucișării brațelor, în timp ce lacrimile s-adună șiroaie!...

Aș fi dorit mult ca să mai viețuiască până ce „treburile” în țară să capete un curs normal și **românescul adevăr să-l putem articula împreună - sigur, cu acordul Dumneavoastră - câteva „silabe” despre rezistența anticomunistă de la Gorj**, unde acum se frământă fără nicio teamă începuturile unui nou PCR.

E poate „dat” ca să se înnece în umbră tot elanul care acum mai bine de cinzeci de ani se afirma pe meleaguri pandurești.

Anii trec, neputința și perspectiva „amurgului” încețoșat, rămase rânduiriilor, stau împotriva. Viața își deapănă cursul după vechiul tipic; o lume întreagă suferă de lipsuri; mai marii zilei strigă-n gura mare și pe toate undele să-i audă electoratul, că-n țară e mare corupție, comisii fac rapoarte voluminoase pe aceeași temă, dar totul rămâne închis între copertile dosarelor.....

Gr. Pupăză

Comentariu: Gr. Pupăză cunoștea multe, scria frumos dar nu s-a înduplecat să pună pe hârtie, măcar, o parte din ele. Întâlnirile cu Al. Stoichițescu erau destul de rare, iar discuțiile se sfârșeau destul de târziu. Despărțirile erau grele. Gândeau că oricare putea fi ultima întâlnire.

La fel, putea fi schimbul de scrisori cu Grigore Brâncuși, pentru că întâlnirile le-au ratat continuu. Multe din scrisorile trimise de Grigore Brâncuși au fost date, spre citire, la anumite persoane apropiate și ne-au fost restituite. (Dan Pupăză)

23 noiembrie 1991, București

**Drag și mult stimat Domnule
GRIGORE PUPĂZĂ,**

Nu cred că s-a rătăcit vre-o scrisoare; sunt singurul vinovat pentru vremea îndelungată așezată între scrisorile noastre; motivele nu trebuie invocate, se presupun, - dar mărturisesc, că dorința de a corespunda nu a încetat nicio zi -.

Despre pierderea bunului meu prieten, am fost înștiințat de Liliana, el continuă să trăiască în memoria noastră, a celor ce l-au stimat și iubit – și de asemenea va trăi prin rândurile scrise de el și de cei care i-au cunoscut dragostea nelimitată de neam și ȚARĂ. Am luat legătura cu directorul revistei ce însoțește prezenta scrisoare și m-a asigurat că va publica – acțiunea anti-comunistă desfășurată în GORJ în cadrul organizației R.U.I.C mi s-a cerut să anexez și fotografiile (m-aș bucura dacă aș primi și pe a Dumitale împreună cu a celor care m-au ajutat din Arcani). Organizația figurează în unele lucrări apărute în țară și străinătate și a fost menționată în ultimul episod din memorialul durerii prezentat la TV.

Neamul Românesc a avut și are și acum – o permanență care înfruntă ideologia și practicile comuniste. Și trebuie să ținem trează convingerea că nicio picătură de forță morală nu se „irosește”. Trecem printr-o nouă fază critică, de confuzie și ambiguitate – anume creată, dar atmosfera se va limpezi, fiindcă în rândurile poporului Român sunt suficiente forțe să facă acesta.

Între timp, a trecut pe la mine Dl. G., am vorbit la telefon și chiar ne-am întâlnit, întâmplător. Insistă să-i dau înscrisul pe care îl primise de la mine pentru Nr. 2 al revistei și zice că s-a pierdut. Nu cred că voi găsi vreodată motive ca să-i satisfac cererea – dar să mai vedem ... Deocamdată văd în Dl. G. un fel de barometru politic.

Regret că opoziția nu se prezintă unitar și manifestă din când în când tendințe disociative. Îl credeam pe Dl. Manolescu mai perspicace, pe Gabrielescu ceva mai înțelept și cu un limbaj mai evoluat (a atenționat pe unii reprezentanți din C.D.R. că „*să-și cunoască lungul nasului ...*”). Cât privește pe Dl. Petre Roman, cred că s-ar comite o gravă eroare dacă ar fi primit în Convenție, formula: „*fă-te frate cu dracul până treci puntea*” contravine liniei morale iar noțiunile de „*bine*” și „*rău*” nu trebuie amestecate, trebuie să-și păstreze fiecare conținutul clar. Petre Roman anunțase cândva, cu satisfacție, că a fost acceptat în Internaționala III – acum însă, face eforturi ca partidul său să fie înscris în acea Internațională. Internaționalismul socialist este albia, în care se bălăcărește Comunismul, fie bolșevic, chinez, cubanez, vietnamez etc. etc. -; din binefacerile comunismului ne-am înfruptat și noi din plin (oficialitățile) și alții și mulți se mai înfruptă și azi, fără să-și dea seama, că nu pot fi alte rezultate decât cele cunoscute în Decembrie 1989.

Marii vinovați de suferințele îndurate, de peste o jumătate de secol, la noi ca și în toate țările foste sub cârma U.R.S.S., nu au fost aduși în fața unei justiții corecte, dimpotrivă au fost încurajați și ajutați sub diferite forme ajungând la ora actuală să fie în primul plan al vieții noastre politice ca de altfel pretutindeni unde a fost însămânțat comunismul bolșevic. Coșmarul dăinuie paralel cu îndemnul lui ANDREI MUREȘAN. Sunt încă destui Români naivi care cred încă – perfidele minciuni răspândite cu nerușinare de către corifeii comuniști. Și se _____ aproape imediat după Decembrie 1989, fără să se jeneze că a fost multă vreme mâna dreaptă a lui Ceaușescu. Am aflat recent, că a scos o broșurică plină cu promisiuni, care circulă prin Banat, unde unele oficialități au prins curaj și au repus pe pereți poza lui Nicolae Ceaușescu (în biroul primarului din Moldova Nouă).

Ceva, ceva va interveni să trezească pe toți din prea îndelungatul coșmar. În această privință am propus și am rugat conducerea asociației noastre să ceară celor 41 de filiale să facă investigații în județele respective spre a descoperi și înregistra pe toți cei care au suferit într-un fel sau altul de la „*eliberarea*” Țării și până la ora actuală din partea regimului comunist instalat la putere prin fraudă sub oblăduirea forței.

Despre importanța acestei lucrări, am informat personal și pe secretarul filialei Gorj. Anexez câteva din modelele de tabele, precum și o situație, ce ar trebui întocmite pe județe și apoi centralizate pe țară. Sunt convins că nu există vreo localitate (sat, comună, oraș, municipiu) în care să nu fie cel puțin (mort sau în viață) o persoană – victimă – a regimului comunist.

Mai trimit și exemplarul 11 din „*MEMORIA*” – revista gândirii arestate și de asemenea 2 foi din săptămânalul „*DREPTATEA*”.

Cu aceeași deosebită afecțiune și considerație vă îmbrățișează dorindu-vă deplină sănătate și mulțumire împreună cu cei mai dragi ai Domniei Voastre.

Grigore Brâncuși

Mult stimat Domnule Brâncuși,

Vara, cu multele-i solicitări, mai ales când ți s-a restituit și peticul de pământ de care, cu sila aproape, 40 de ani te-a ținut departe dictatura comunistă, a dat curs rapid zilelor ce s-au depănat în caietul vremii.

Pe de altă parte, așteptarea - mereu zadarnică - a unui mai „bine” nădăjdut de Libertatea care a izbucnit impetuos în decembrie 1989, după ani de suferință, le-a imprimat un ritm și mai alert.

Acum am ajuns în pragul unei mari așteptări. Ce va aduce 27 septembrie?

Au apărut *pozele* celor ce s-au angajat destul de zgomotos să **ne mântuie de toate relele pe care ni le-a lăsat comunismul** și mai ales ni le-a dat cu grămada cei ce ne-au condus în doi ani și mai bine, deocamdată, **puține nădejdi se pot țese în jurul lor.**

Speranțele s-au spulberat cu atâtea *faceri și desfaceri* de partide și partidulețe, de *convenții și uniuni*, fără ca vreuna din ele să poarte semnul unei unități trainice, fiecare caută să-și păstreze propria entitate, cu programul propriu, cu ideologia proprie. Frontul s-a rupt în bucăți fiindcă-după părerea mea-era putred de la început bazându-se pe elemente între care se înjghebase o oarecare unitate cu ocazia alegerilor pentru organele locale. Putea să prindă mult din adeziunea maselor. A trădat-o Câmpeanu.

Singurul om constant rămâne Coposu. Dar e bătrân și e o voce singuratică. Au optat pentru candidatura la președinție a Domnului Emil Constantinescu. Din cele cunoscute despre dânsul din mass-media se conturează un om capabil. **Mă îngrijorează, însă, dacă va putea face diverselor pretenții și opinii ce se vor manifesta după alegeri. Acestea vor constitui adevărate baraje în calea intențiilor lui, neavând în cadrul CD o formațiune majoritară de bază și cu pondere autoritară să poată *topi* tendințele și forțele centrifuge. Regelui nu i se dă voie să revină acasă.**

Am observat din scrisorile de la dumneavoastră că sunteți bine inițiat în marile probleme... Sunteți mai aproape de sursele de informare și aveți, oarecum, intuiții clare asupra evenimentelor. **Aici, doar televizorul și ziarul *Adevărul* ne dau veștile și poate nu așa cum sunt faptele, ci cum le convine lor.**

Nu distingem bine din ziare dacă Basarabia se va putea descătușa definitiv și în totalitate de sub laba rusească.

Au rezistat sărmanii singuri pe tot parcursul unor luni întregi fără ajutorul frățesc și acesta așa de timid manifestat față de marile îndurări ale lor.

Dar marile evenimente ce zguduie istoria unui neam se petrec în timp și generațiile care le-au dorit mai mult, dorm sub țărână la îndeplinirea lor.....

Pentru ele marea bucurie rămânea doar nădejdea împlinirii.

Domnul Gârdu a trecut pe aici la începutul verii și a spus că apare în curând Nr. 2 al Crinului. De atunci nici o veste de la dânsul. Crinul pare că a murit.. în această fază.

Profesorul Titu Rădoi - băiatul lui Ion Rădoi - a văzut primul număr al Crinului și e de părere ca fragmentul din Memoriile dumneavoastră să fie încredințat la reviste de mult mai largă circulație în Oltenia: Ramuri și altele.....

Gr. Pupăză

Domnule Brâncuși,

Ultima dumneavoastră scrisoare mi-a adus unele lămuriri asupra unor situații despre care nu aveam o idee clară și asupra cărora îmi formasem doar unele bănuieli. Bănuiam numai că Domnul Câmpeanu încearcă să tragă sforile; îl credeam un politician abil fără să-mi dau seama că vizează prin orice mijloace – puterea - .

Acum mi s-a conturat precis imaginea unui machiavelic iremediabil. Rândurile Dvs. au avut darul să mă conducă la o înțelegere justă. Mai am unele nedumeriri: Ce-i cu pulverizarea partidelor? Nu se întrevide înjghebarea unei unități politice puternice care să poată să țină-n frâu toată această dispersare.

La 20 mai 1990 poporul a manifestat un crez al Libertății; acum e total dezamăgit.

Am impresia că un singur om mai are o viziune adevărată a Drumului - Coposu.

E mai bătrân; are, oare, alături oameni care să pășească pe același Drum?

Rămâne o voce singuratică?

Camerele legiuitoare se dau în spectacol, transformând unele dezbateri în veritabil *țatalâc*. Poporul e sătul de atâtea legi care, culmea, după scurt timp, sunt găsite imperfecte. Legea Fondului Funciar este printre ele. Unii cred că o să se renunțe la ea, că o să se facă alta.

De altfel aplicarea ei lasă mult de dorit. Comisiile locale - cel puțin la noi-sunt simple ficțiuni.

Țăranii au trecut ei singuri la aplicarea pe teren. Cei stăpâniți de spiritul de dreptate au mers la bucățița lor. Alții, cei hrăpăreți s-au repezit să fure dreptul altora. Aici era de datoria comisiei să intervină. Au trecut luni întregi de așteptare pentru a li se da dreptate. Se judecă pe la comisiile de pace de pe lângă primării...și nu pot rezolva nimic.

Trecerea bruscă de la marea agricultură efectuată mecanizat la mica agricultură ne-a dus în situația să importăm grâu.

Țăranii sunt dezamăgiți. Recunosc frământarea de a munci la timp și bine loculețele. N-au atelaje. Unii și-au mai făcut rost de un plug, o grapă, de un cal al cărui preț a ajuns la nivelul unui autoturism.

E **un zbucium în Pustiu.** S-a enunțat ca formă asociația. Dar dacă n-au în dotare nici măcar un tractor.....fiindcă cele care mai erau pe aici...s-au evaporat. Și dacă se poate reduce costul tractorului e...fantastic...

Gr. Pupăză